

Arrest

nr. 67 055 van 21 september 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 april 2011 houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 11 mei 2011 .

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. BELDERBOSCH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 juli 2003 diende verzoeker die verklaarde van Pakistaanse nationaliteit te zijn, een asielaanvraag in.

Op 16 juli 2003 nam de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoeker een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 21 augustus 2003 nam de commissaris-generaal een bevestigende beslissing. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad van State. Dit beroep werd op 29 april 2004 verworpen door de Raad van State bij arrest nr. 130.784.

Op 10 september 2003 werd aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Verzoeker verklaarde plots geen Pakistaan, doch een Afghaan te zijn. Verzoeker werd vrijgelaten.

Op 24 januari 2004 werd een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker gegeven.

Op 12 juli 2004 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 23 juni 2008 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van 12 juli 2004 onontvankelijk verklaard.

Op 8 januari 2009 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dit om reden dat hij in België een gezin vormde met een Poolse onderdaan. Die aanvraag werd op 5 augustus 2010 zonder voorwerp verklaard omdat verzoeker op 3 september 2009 in het bezit werd gesteld van een F-kaart geldig tot 1 september 2014.

Op 4 november 2010 vroegen de twee in Pakistan geboren kinderen de gezinshereniging aan ten aanzien van hun vader. Uit onderzoek van dit dossier bleek dat verzoeker in Pakistan gehuwd was sinds 19 december 1996 en dit niettegenstaande het getuigschrift dat verzoeker eerder had voorgelegd betreffende de afwezigheid van huwelijk. Op 18 april 2011 werd het visum geweigerd.

Op 11 april 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bij huidige vordering bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEËINDIGING VAN HET VERBLIJFSRECHT MET BEVEL OM HET GRON[GEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 57 (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van K.A. (...) van Pakistaanse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht

Betrokken vreemdeling diende een asielaanvraag in op 08.07.03. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Deze asielaanvraag werd afgesloten door de onontvankelijkheidsbeslissing van de Commissaris Generaal op 26.05.2003. Hij ontving een bevel om het grondgebied te verlaten op 10.09.2003.

Op 30.03.2009 heeft hij een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd met de Poolse onderdane G.B.(...). Voordien had het koppel geprobeerd te huwen maar het huwelijk werd hen geweigerd op 28.05.2008 een beslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand die bevestigd werd in hoger beroep bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van 17.03.2009. Als een gevolg van de wettelijke samenwoning diende de betrokkene een aanvraag gezinshereniging in op basis van het artikel 40 op 20.04.2009. Hij verkreeg een F kaart als partner van een EU onderdane op 03.09.2009.

Op 04.11.2010 dienden de Pakistaanse onderdanen K.M.A.I.(...) (geboren op 07.10.1999 te Peshawar) en K.S.A.(...) (geboren op 20.04.2001 te Peshawar) een aanvraag in voor het verkrijgen van een visum gezinshereniging met K.A. (...) hun vader. Uit de geboorteaktes blijkt dat zij kinderen zijn die geboren werden uit het huwelijk van de betrokkene met A.S.(...). Bij de visumaanvraag werd ook de huwelijksakte gevoegd waaruit blijkt dat het koppel huwde op 19.12.1996. Er is geen echtscheidingsakte.

De vrouw zelf attesteert zelf dat zij geen bezwaar heeft dat haar kinderen bij haar echtgenoot in België gaan wonen.

Ze heeft het niet over haar ex-echtgenoot.

Uit het administratief dossier van de stad Antwerpen blijkt dat de betrokkene bij zijn verklaring van wettelijke samenwoning een affidavit/certificate of non-marriage heeft voorgelegd waarin staat “A.J. (...) is unmarried and has not contracted marriage neither at Pakistan nor at Belgium...”.

Hieruit blijkt dat de betrokken vreemdeling voor de verklaring van wettelijke samenwoning de Belgische overheid misleid heeft door zijn huwelijk in Pakistan met A.S. (...) verborgen te houden en gebruik te maken van een certificate of non-marriage met een leugenachtige inhoud.

Het is duidelijk dat dit beslissend was voor het verkrijgen van het verblijfsrecht in België. De betrokken vreemdeling had niet het recht om zich te vestigen als partner van een Eu onderdaan omdat hij als gehuwde man niet het recht had om een wettelijke samenwoning met een Eu onderdaan aan te gaan. Als een gevolg van deze fraude wordt het verblijfsrecht van de betrokkene ingetrokken. De F-kaart dient te worden ingehouden.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“De bestreden beslissing is gemotiveerd door de volgende overweging:

(...)

Verzoeker heeft echter volgens Islamitisch recht en gewoonte driemaal mondeling aan zijn echtgenote te kennen gegeven dat hij het huwelijk wil stopzetten, wat in Pakistan voor gevolg heeft dat het huwelijk wordt ontbonden.

Op basis van deze mondelinge beëindiging van het huwelijk, hebben de Pakistaanse autoriteiten een affidavit / certificate of non-marriage afgeleverd, dat verzoeker in België heeft voorgelegd met het oog op zijn geregistreerd partnerschap.

Mevrouw A. S. aanvaardt blijkbaar deze ontbinding van het huwelijk niet, hoewel ze daar volgens Islamitisch recht en Islamitische gewoonte niet het recht toe heeft, of zij heeft zich vergist bij de redactie van haar attest.

Het is dus het affidavit / certificate of non-marriage dat correct is en de verklaringen van Mevrouw A.S. die niet met de werkelijkheid stroken.

De bestreden beslissing neemt echter zonder verder onderzoek aan dat de inhoud van het certificate of non-marriage leugenachtig was.

Hierdoor heeft de bestreden beslissing duidelijk het zorgvuldigheidsbeginsel overtreden.

Een nader onderzoek zou hebben aan het licht gebracht dat verzoeker effectief volgens islamitisch recht het huwelijk ontbonden heeft.”

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verzoeker *in casu* niet ontkent dat hij gehuwd was, maar hij geeft aan zijn vrouw te hebben verstoten. Niettegenstaande volgens het Islamitisch recht het huwelijk ontbonden kan worden via verstoting, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen *in casu* vast te stellen dat verzoeker geen enkel begin van bewijs aanbrengt dat hij zijn echtgenote zou hebben verstoten. Evenmin verduidelijkt verzoeker wanneer dit zou zijn gebeurd.

Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker ten tijde van zijn asielaanvraag in 2003 verklaarde niet te zijn gehuwd en geen kinderen te hebben. Wat betreft het bestaan van zijn kinderen staat het op dit punt vast dat verzoeker heeft gelogen. Betreffende het huwelijk blijkt uit de vraagstelling dat aan verzoeker werd gevraagd wat zijn burgerlijke staat was en sedert wanneer. Verzoeker antwoordde: “ongehuwd”. Er kan worden vastgesteld dat verzoeker op zijn minst niet de kans heeft gegrepen om aan te geven dat er een huwelijk en later verstoting was (voor zover er op dit ogenblik al sprake was van een verstoting en voor zover kan worden aangenomen dat verzoekers verklaringen stroken met de werkelijkheid, hetgeen op geen enkel punt wordt aangetoond).

Verder blijkt uit het proces-verbaal van verhoor van de politie van Antwerpen, dat werd opgesteld naar aanleiding van zijn huwelijksvoornemen in 2008, dat hij verklaarde “het is de eerste keer dat ik huw”. In de verklaring onder eed afgelegd door verzoeker heeft hij overigens ook verklaard “dat hij ongehuwd is en hij nooit gehuwd is in Pakistan”. Tevens blijkt uit de gegevens van de Belgische ambassade te Islamabad dat er geen echtscheiding is en dat verzoekers Pakistaanse echtgenote verklaarde dat zij de “wife” is.

Uit voormelde gegevens, welke hun grondslag vinden in het administratief dossier, blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers plotse verklaring dat hij eerder wel een huwelijk had aangegaan maar dat dit huwelijk bij wijze van verstoting zou zijn ontbonden. De verwerende partij heeft zich gebaseerd op alle stukken van het administratief dossier, welke niet de minste indicatie van een verstoting inhouden. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU